

Zajčkova tožba.

Zima, kruta zima,
ti si brez srca!
Revež je, kdor nima
koče, luknjice,
nima suknjice,
ki bi grela ga.

Revček jaz sem tak!
Stvarnik mi je dal
suknjico iz dlak,
a na me naval
dan na dan je tak,
da se zanjo že bojim,
da je kje ne izgubim.

Kjer si dom postavim,
psi me zasledé;
komaj jih odpravim,
me že spet dobé.
Tačice po snegu
me izdajajo;
naj bom v koči, naj na begu,
psi za mano lajajo.

Slavko Slavič.

Vrabčeva.

Zlato solnce — živ, živ, živ!
Komaj, da te vidim živ!
To bil piš je celo noč
okrog trhlih vaških koč!
Sedem bilo vkup je nas,
vendar nas je tresel mraz
kakor veter list drobán,
ki ni pal še v grob hladan.

Vsi slutili smo že smrt —
revež bil sem ves potr!
Pa tešilo me je to:
Prišlo leto bo gorkó
in dozorel spet bo klas
za kozolce in za vas.
Jaz pa pel bom, gnezdoval,
klasja bom se radoval.
Kadar pride žetve čas,
kmet ne bo pozabil nas.

Hvala tebi, solnčece,
le posij čez holmčece
in preganjaj kruti mraz
in poživljaj revčke nasi!

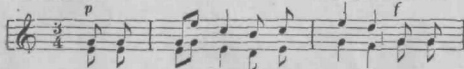
Slavko Slavič.

Veselije pozimi.

Andantino.

P. Angelik Hribar.

1. Sneg po - be - lil je do - li - ne, Go-re,
2. De - ca se po san-kah vo - zi, Če kdo